

Arrest

nr. 114 186 van 21 november 2013
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Stad GENT, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 18 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 juni 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 juli 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. V.D. PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 december 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in opgaande lijn.

1.2. Op 20 juni 2013 beslist de stad Gent tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt :

"In uitvoering van artikel 52, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 23/12/2010, door {...} geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (...)

Reden van de beslissing:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Volgende gevraagde documenten werden niet voorgelegd: bewijs financiële steun in het verleden, bewijs inkomen (arbeidsovereenkomst + loonfiches) van zoon, bewijs inschrijving mutualiteit. (...)"

2. Over de gegrondheid

2.1.1. In een eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht. Verder verwijt zij de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout.

De verzoekende partij betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is. De beslissing stelt dat de verzoekende partij heeft nagelaten enkele documenten neer te leggen. De verwerende partij heeft echter nagelaten alle door de verzoekende partij neergelegde stukken op te sommen en te motiveren waarom deze stukken niet werden weerhouden als bewijs dat zij wel degelijk aan de voorwaarden voldoet om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Er is derhalve sprake van een manifeste beoordelingsfout. De motiverings- en zorgvuldigheidsplicht werden ernstig geschonden.

Meer bepaald heeft de verwerende partij nagelaten te motiveren waarom de door de verzoekende partij neergelegde stukken, waaronder het attest van sociaal verzekerde, de verklaring van de Bond Moyson, het 'certificat non propriété de biens enregistrés, de 'acte de prise en charge', het 'certificat de non-adhésion aux régimes de la sécurité sociale' en de loonbrieven van de zoon van de verzoekende partij (stuk 2)) niet konden weerhouden worden als bewijs dat de verzoekende partij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Er is derhalve sprake van een manifeste beoordelingsfout. De motiverings- en zorgvuldigheidsplicht werden ernstig geschonden.

Verder merkt de verzoekende partij op dat de verwerende partij heeft nagelaten rekening te houden met het feit dat de verzoekende partij reeds geruime tijd in België verblijft bij haar Belgische zoon en derhalve sowieso als ten laste van de te vervoegen persoon dient te worden beschouwd.

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

De Raad wijst er verder nog op dat de verweerder niet gehouden is om de motieven van de motieven te vermelden (cfr. RvS, nr. 165.918 van 13 december 2006).

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.1.3. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij een aanvraag indiende tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van haar zoon.

Artikel 40bis, §2, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) is in dat geval van toepassing en luidt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

De Raad stelt vast dat de ‘aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie’ het volgende vermeldt : *“(…) zij wordt verzocht binnen de drie maanden, ten laatste op 23/03/2011 de volgende documenten over te leggen: (4), bewijs financiële steun in het verleden, bewijs inkomen (arbeidsovereenkomst + loonfiches) van zoon, bewijs inschrijving mutualiteit (...)”*. De verzoekende partij was aldus op de hoogte van de stukken die zij diende voor te leggen ter staving van haar aanvraag.

De verzoekende partij verwijst in haar initieel verzoekschrift naar stuk 2, dat zij bij haar verzoekschrift voegt. Het betreft loonbrieven van haar zoon alsook een attest van de Bond Moyson en een attest van sociaal verzekerde. Deze stukken bevinden zich echter niet in het administratief dossier, zodat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij deze stukken voor het nemen van de bestreden beslissing heeft overgemaakt aan de verwerende partij. Vanzelfsprekend kan de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening houden met stukken waarvan zij geen kennis heeft. De verwerende partij wordt immers enkel geacht rekening te houden met de elementen waarvan zij kennis had, of waarvan zij kennis moest hebben, op het moment van de bestreden beslissing.

Verder blijkt uit de vermelding in de aanvraag van de verblijfskaart duidelijk dat de verwerende partij aan de verzoekende partij expliciet heeft laten weten welke stukken zij verwachtte van de verzoekende partij. De verzoekende partij betwist niet dat zij deze stukken, namelijk een bewijs financiële steun in het verleden, een bewijs inkomen (arbeidsovereenkomst + loonfiches) van haar zoon, en een bewijs van inschrijving bij een mutualiteit, niet heeft overgemaakt. Dat de verzoekende partij andere stukken heeft overgemaakt doet hieraan niets af. De Raad wijst er verder nogmaals op dat de verweerder niet gehouden is om de motieven van de motieven te vermelden (cfr. RvS, nr. 165.918 van 13 december 2006). Bovendien maakt de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat de andere stukken die zij heeft overgemaakt zouden volstaan als bewijs voor de financiële steun in het verleden, het bewijs van inkomen van haar zoon, en het bewijs van inschrijving bij een mutualiteit. Verder is het beweerd lange verblijf in België bij haar zoon niet noodzakelijk een bewijs van het feit dat de verzoekende partij ten laste valt van haar zoon. Minstens maakt de verzoekende partij dit niet aannemelijk.

Uit voorgaande bespreking blijkt dat de verzoekende partij de schending van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen niet aannemelijk maakt.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

De verzoekende partij stelt dat in artikel 17 van voormelde richtlijn duidelijk vermeld is dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard

en de hechtheid van de gezinsband, de duur van het verblijf, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

De verzoekende partij diende te worden gehoord omtrent haar gezins- en economische situatie, en dit overeenkomstig artikel 17 van voormelde richtlijn. Dit is in casu niet gebeurd.

De motiverings- en zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, en de rechten van verdediging werden geschonden.

De verwerende partij motiveerde in de bestreden beslissing niet waarom zij in casu, overeenkomstig artikel 17 van voormelde richtlijn, geen rekening hield met het langdurig verblijf van de verzoekende partij in België, haar leeftijd, haar familiale, culturele en sociale banden met België, en de ondersteuning door haar zoon. In strijd met voormelde richtlijn is er geen enkele afweging gebeurd.

2.2.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, dient erop te worden gewezen dat een bepaling uit een richtlijn slechts directe werking heeft indien een lidstaat heeft nagelaten een richtlijn binnen de in de richtlijn bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124). Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG moet worden opgemerkt dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, meer bepaald in de artikelen 10 e.v. van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont niet aan dat de richtlijn 2003/86/EG incorrect of onvolledig zou zijn omgezet. Voormelde richtlijn regelt daarenboven de gezinshereniging tussen onderdanen van derde landen en het staat niet ter discussie dat de zoon van de verzoekende partij een Unieburger is. De verzoekende partij kan derhalve niet nuttig verwijzen naar de bepalingen van deze richtlijn. Het tweede middel is in deze mate niet ontvankelijk.

2.2.3. Het eventueel bestaan van een gezinsleven en de geleverde inspanningen om zich te integreren, de leeftijd van de verzoekende partij en zo verder doen niet af aan de plicht aan te tonen dat men ten laste is van de te vervoegen persoon, daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij voorts op generlei wijze aantoonde in welke mate het uitvoeren van verder onderzoek hetzij het gehoord worden de bestreden beslissing had kunnen wijzigen. Voorts moet worden benadrukt dat de rechten van de verdediging en de hoorplicht zonder uitdrukkelijke bepaling in administratieve procedures enkel van toepassing zijn in tuchtzaken zodat in casu enkel kan worden geconcludeerd dat er geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat bestond bij het nemen van de bestreden beslissing (RvS 31 januari 2012, nr. 8036 (c)). Bovendien moet worden opgemerkt dat verzoekende partij de mogelijkheid werd geboden om haar aanvraag om tot een verblijf te worden toegelaten met alle door haar dienstig geachte stukken te onderbouwen, zodat zij niet kan stellen dat zij haar visie niet kon kenbaar maken.

Wat het evenredigheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel betreft, dient erop te worden gewezen dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat dit het geval is. De schending van het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het komt verzoekende partij toe de nodige bewijzen kenbaar te maken aan de verwerende partij nu zij ter gelegenheid van haar aanvraag erop gewezen werd welke stukken zij ter staving diende voor te leggen. De Raad verwijst naar de bespreking van het eerste middel. Verzoekende partij toont geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. In een derde middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM), het evenredigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel, en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij betoogt dat zij als gevolg van de bestreden beslissing het land dient te verlaten en gescheiden wordt van haar naaste familie. Dit maakt een verregaande inbreuk uit op haar recht op privé- en gezinsleven en maakt dus een schending uit van artikel 8 EVRM en het evenredigheidsbeginsel.

De verzoekende partij betoogt verder dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving, namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel. Telkens moeten de belangen afgewogen worden tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven. In concrete betekent dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hiervan ondervindt. Het Europees Hof stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel de ernst is van de door de verzoekende partij gepleegde inbreuken. In deze benadering is de bestreden beslissing niet gerechtvaardigd noch proportioneel omdat ze enkel als gevolg heeft dat het recht op privé- en familieleven van de verzoekende partij geschonden wordt. De verzoekende partij heeft een lang verblijf in België, heeft haar leven hier opnieuw opgebouwd, en haar naaste familieleden wonen hier (waaronder haar zoon die instaat voor haar levensonderhoud). De overheid heeft geen enkel voordeel bij het nemen van een dergelijke beslissing. De verzoekende partij stelt vast dat er door de verwerende partij geen enkele afweging is gebeurd tussen het recht op privé- en gezinsleven van de verzoekende partij, haar leeftijd (zij wordt 77 jaar oud), en de dringende noodzaak voor België haar onmiddellijk naar haar land van herkomst terug te sturen.

2.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij baseert zich op het gegeven dat zij een familieleven heeft met haar meerderjarige zoon, die op het Belgische grondgebied verblijft. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *"ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance autres que les liens affectifs normaux"* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

Verzoekende partij verklaart weliswaar ten laste van haar zoon te zijn, maar laat na de door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vereiste bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden aan te tonen aan de hand van concrete elementen die op haar persoonlijke situatie van toepassing zijn. Louter verklaren ten laste te zijn van een meerderjarig kind volstaat niet.

Bovendien moet erop gewezen worden dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens verduidelijkt heeft dat het bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. United Kingdom, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, § 36). Dit geschiedt aan de hand van een fair balance-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden. (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. United Kingdom, § 37). Gaat het om een weigering van voortgezet verblijf, dan is er een inmenging en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani c. France, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi c. France, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, § 43). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga c. Belgique, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, § 43). De Staat is dus gemachtigd om voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichting die voor de Staat uit artikel 8, eerste lid van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens voortvloeit te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezins- en privéleven elders.

In casu voert verzoekende partij niet aan dat er hinderpalen zouden zijn voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, noch blijken die uit het administratief dossier, zodat er geen sprake is van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Het nadeel dat verzoekende partij inroept, is bovendien te wijten aan haar eigen verzuim, namelijk het in gebreke blijven van het voorleggen van de vereiste documenten.

Gelet op deze elementen blijkt derhalve niet dat op de verwerende partij een positieve verplichting zou rusten om haar op het grondgebied te gedogen.

De beweerde schending van artikel 8 EVRM is dan ook niet aangetoond.

Het derde middel is niet gegrond.

2.4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER